

El col·lectiu LGBTQI +. mòdul 2.

breu resum de la història del col·lectiu.

El col·lectiu LGBTQI és un dels col·lectius que més ha patit al llarg de la història i que més ha estat reprimat. Les situacions sociopolítiques d'aquest col·lectiu han depès molt del context històric, el lloc i la cultura en la qual estava. Durant molt de temps la seua història ha sigut ignorada, i fins i tot a vegades ocultada deliberadament.

Així doncs, fem un repàs de la situació del col·lectiu en les diferents èpoques històriques occidentals.

Comencem per l'edat antiga, on els termes 'homosexual' o 'heterosexual' no tenien gaire sentit, perquè el més comú era ésser bisexual. Tampoc, però, podríem dir que fossin bisexuals, perquè no es replantejaven ni tan sols aquestes etiquetes. Malgrat això, també hi havia judici social envers l'intimidat sexual de cadascú, el que passa és que aquest no es basava en la orientació sexual o el gènere de la parella, sinó en el paper que es desenvolupava alhora de tenir relacions sexuals (adoptar un rol passiu dins de la vida sexual estava més mal vist socialment).

A l'antiga Mesopotàmia trobem pobles que tenien normalitzada la homosexualitat (en alguns casos, fins i tot, arribava a ésser sagrada), però també en trobem que la condemnaven, normalment amb la castració.

A l'antic Egipte, els experts no han sigut capaços de formular hipòtesis clares sobre la situació del col·lectiu en aquesta època. Tot i això, es sap que al menys es coneixia el concepte de sexe entre hòmens.

A la Grècia clàssica l'homosexualitat estava completament normalitzada, però havia de ser un tipus específic d'homosexualitat.. Aquesta homosexualitat era la pederàstia. La pederàstia consistia en que un home madur de l'aristocràcia (d'uns vint o trenta anys) fos

el tutor d'un noi jove. L'home era l'encarregat d'educar-lo, i durant aquesta educació solia mantenir relacions amb el xiquet. Eren, doncs, no només relacions sexuals, sinó relacions també relacions educatives en què l'home adoptava el paper de tutor del jove. Aquestes relacions solien durar fins que el noi arribava a l'edat de casar-se. En aquesta època també hi ha registres de lesbianisme, encara que en menor grau, estant gairebé invisibilitzat.

A Roma l'acceptació de la homosexualitat varià molt al llarg del temps. Al principi estava restringida, ja que era considerada una conducta grega desviada. Després, però, fou una conducta totalment acceptada, arribant a ésser practicada inclús pels emperadors. Durant l'imperi romà es van produir els primers matrimonis documentats entre hòmens.

L'acceptació social de la homosexualitat, però, tornà a declinar i la seua pràctica va acabar essent completament prohibida, com no, amb la arribada del cristianisme.

Començà llavors el veritable sofriment i la persecució cap a aquest col·lectiu. Amb l'arribada de l'edat mitjana, poc a poc la intolerància cap a la sodomia va anar in crescendo. La societat europea es tornà teocèntrica. Les autoritats religioses comencen a perseguir els homosexuals sistemàticament a partir del segle XII. El cristianisme es converteix llavors (i ho segueix essent ara) en el pitjor enemic de la diversitat sexual.

La cosa empitjorà el 1188 amb l'arribada de la Inquisició, que perseguí, torturà i condemnà a mort els homosexuals durant anys i anys.

Passem als segles XV i XVI, amb el Renaixement, on la persecució continuà igual. És famós per la seua crueltat en aquest tema la inquisició espanyola, i en especial en la Corona d'Aragó. Els tribunals de Saragossa, Barcelona i València condemnaven la sodomia amb la mort a la foguera. Portugal, Florència, Venècia o Anglaterra també foren altres llocs en els quals a les autoritats eclesiàstiques o civils els agradava jutjar per sodomia.

Durant els segles XVII i XVIII es comencen a detectar els primers focus de subcultura homosexual a les grans ciutats europees, com París o Amsterdam, on hòmens adults mantenien relacions entre si, i on es podien trobar locals específics, sovint amb espectacles de transvestits.

La Revolució Francesa suposà un lleuger avenç, ja que es van abolir tots aquells delictes que es definirien com imaginaris, com la bruixeria, l'heretgia o la sodomia. Als demés països, però, encara hi havia repressió i estava molt mal vist.

Entre els anys 1890 i 1934, es dugué a terme a Alemanya un moviment d'alliberació homosexual, que aportà molts avenços a l'acceptació de la societat, quasi arribant a aconseguir que s'eliminés l'article 175 de la llei alemanya, que condemnava l'homosexualitat.

Arribà, però, la crueltat feixista nazi d'Adolf Hitler, que endurí la aplicació d'aquest article del codi penal. Els homosexuals durant l'Alemanya nazi foren tractats com els jueus; eren arrestats, empresonats o internats en camps de concentració, quan no eren directament assassinats. El lesbianisme, però, no fou perseguit, però sí castigat i prohibit.

Aquest famós article 175 va seguir vigent després de la guerra en ambdues Alemanyas fins finals de la dècada del 1960.

Al seu torn, l'homosexualitat també fou perseguida a la Itàlia feixista de Mussolini, a la Espanya franquista i a la Unió Soviètica. Totes amb el mateix pretext; era completament antinatural.

A partir d'aquí i amb la caiguda dels règims feixistes europeus, sorgiren diferents moviments a favor dels drets dels homosexuals que aconseguiren que, poc a poc, la societat ho anés acceptant.

El 1981, malauradament, començà la denominada com "la era de la sida", anys en els quals es van estendre (i molt fortament) la creença de que els homosexuals portaven el virus de la sida, el VIH, coneguda com "la pesta rosa". Aquests prejudicis suposaren un endarreriment en l'acceptació del fet homosexual i una gran desconfiança cap al nostre col·lectiu, fent que ésser homosexuals en aquells anys suposés que t'exclouessin socialment.

El 17 de maig de 1990, per fi, l'Assemblea General de l'ONU decidí de retirar l'homosexualitat de la *classificació estadística internacional de malalties i problemes de salut*. Des de llavors, en teoria, les persones homosexuals ja no poden ésser

discriminades o tractades com a malaltes, ni patir les perilloses teràpies de reorientació sexual que es van dur a terme durant el segle XX.

Actualment, les persones LGBTQI seguim lluitant pels nostres drets, perquè encara queda molt per fer. Encara no tenim els mateixos drets que les persones heterosexuales o cisgènere, i a molts països encara no tenim ni drets.

Hi ha països en els quals tenim dret a casar-nos i a adoptar fills i hi ha països en els quals se'ns condemna a mort pel fet d'ésser com som.

Malgrat els avenços que s'hagin pogut reïxir en l'acceptació per part de la societat de les persones LGBTQI, encara patim discriminació i violència inclús en els països que, segons tots els rànquings, són els més '*gayfriendly*', com és el cas de l'estat espanyol.

situació del col·lectiu als Països Catalans.

Els Països Catalans han avançat molt en aquest tema. Durant els darrers anys del franquisme, fou als PPCC on es cogueren els primers moviments per l'alliberament LGBT de tot l'estat, tot i la repressió i el perill que comportava. Va ésser un català, Armand de Fluvià, qui encengué la flama de tot el moviment tan a Catalunya com a la resta de l'estat. Amb la fi del franquisme, es creà a Catalunya la FAGC (Front d'Alliberament Gai de Catalunya), que continua lluitant avui dia en contra de la LGBTfòbia i a favor del respecte i la igualtat. A Barcelona, tota la subcultura gai que s'havia ocultat durant el franquisme va començar a florir i a fer-se veure.

També començà a moure's el País Valencià. També hi havia allà el MAG-PV (Moviment d'Alliberament Gai del País Valencià), però aquest es dissolgué per donar pas al col·lectiu Lambda el 1986, que sí que segueix treballant avui dia.

Els moviments gais als Països Catalans foren els precursors del moviment a l'estat espanyol que, prenent com a exemple principalment Catalunya, començà a desenvolupar-se en aquest tema.

Poc a poc s'anaren aconseguint petites victòries, com l'abandonament de la persecució als gais, lesbianes i transsexuals per part dels cossos policials els primers anys de la

transició, entre d'altres.

Fins que, el 2 de juliol del 2005, i per sorpresa de tots, el Congrés dels Diputats espanyol legalitzà el matrimoni homosexual a tot l'estat, essent un pas important per a la normalització del col·lectiu. Era una reivindicació molt viva a peu de carrer però que ningú no s'esperava que s'aprovés.

L'estat espanyol ha estat guanyant més i més popularitat dins del col·lectiu LGBT mundial, arribant a considerar-se sense cap mena de dubte l'estat més *gayfriendly* d'avui dia. Tot i així, les agressions i la discriminació a persones del col·lectiu segueixen estant presents en la nostra societat dia a dia.

Dins l'estat espanyol, la societat dels Països Catalans ha mostrat una major acceptació envers aquest tema, en especial el Principat.

L'aprovació de la llei 11/2014 al Parlament de Catalunya suposà un clar desig de les institucions catalanes d'eradicar la discriminació cap a nosaltres. Ha sigut una llei pionera a nivell mundial: cap altre país no ha aprovat cap cosa així fins ara. Aquesta llei, però, tot i que queda molt bonica en el paper, encara no ha sigut aplicada, i els col·lectius LGBT catalans encara seguim a l'espera de que se'n faci ús.

Catalans, els valencians i els balears normalitzem cada vegada més la diversitat sexual, i hem de continuar treballant per construir uns Països Catalans respectuosos i diversos i reeixir el nostre objectiu!

situació del col·lectiu al món.

Per acabar, us faré cinc cèntims sobre la situació del nostre col·lectiu arreu del món.

La situació del nostre col·lectiu i els drets que es reivindiquen varien moltíssim segons l'àrea geogràfica en què et trobis i, sobretot, segons la cultura del teu territori.

La diferència és tan gran que podem anar des de gaudir de total llibertat i igualtat de drets a condemnar-nos a mort pel fet d'ésser homosexuals.

En gairebé una vuitantena de països arreu del món existeixen lleis contra la homosexualitat que la castiguen de diverses formes. Aquests càstigs poden ser la nostra internació en camps de treball, el nostre empresonament o la nostra pena de mort. En aquests països, és clar, no gaudim de cap mena de dret. Són set els països que actualment penen l'homosexualitat amb la mort.

En altres estats, encara que no existeixin lleis en contra de nosaltres com a tal, la homosexualitat està molt mal vista i no gaudim plenament dels nostres drets.

Si fem un cop d'ull a Europa i a Occident, sobta que en països com Itàlia, Alemanya, Suïssa, Irlanda del nord o Andorra les persones els matrimonis entre persones del mateix sexe no estiguin permesos. En aquests països solament ens podem unir civilment.

A més, en molts països de l'Europa Oriental ni tan sols ens podem unir. Aquests països són, en especial, els països ex-soviètics, on l'homofòbia de la desapareguda URSS encara segueix molt arrelada en aquestes societats. A Rússia, fins i tot, està prohibit mostrar públicament afecte homosexual, fer "publicitat del col·lectiu LGBT" i crear associacions que ajudin o recolzin aquest col·lectiu.

En només una vintena de països és legal el matrimoni igualitari, ja sigui parcialment (en algunes regions) o totalment (en tot el país). Això mostra la clara desigualtat de drets que encara patim el col·lectiu LGBT respecte de les persones heterosexuales. Altres drets que se'ns vulneren en molts països són el de no poder adoptar i el de no poder entrar a les forces armades essent obertament homosexual, per exemple.

Arribats a aquest punt, crec que podem constatar que, tot i els nombrosos guanys que hem aconseguit, encara ens queda moltíssim pel que lluitar i molts drets que conquerir. Veiem, doncs, que tenim clars desavantatges respecte dels heterosexuales i els cisgènere i en cap cas podem donar per fet que hem aconseguit que se'ns respecti.